

Sygn. akt II C 718/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant : sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa B. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda B. K. kwotę 18.889,20 zł (osiemnaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda B. K. 492,76 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić na rzecz powoda B. K. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 43,74 zł (czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 31 grudnia 2018 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500040613808.

Sygnatura akt II C 718/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 października 2016 roku, B. K. wniósł

o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej

z siedzibą w Ł. kwoty 42.077,18 złotych tytułem odszkodowania wraz

z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Na uzasadnienie swego stanowiska wskazał, iż w dniu 15 marca 2016 roku na skutek zdarzenia drogowego, którego był sprawcą, uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Koszty naprawy pojazdu wyrażają się kwotą 42.077,18 zł. Powód odpowiedzialność strony pozwanej upatruje w zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ł., umowie ubezpieczenia autocasco, w okresie od 19 grudnia 2015 roku do 18 grudnia 2016 roku (pозew k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa

i zasądzenie od powoda kosztów procesu, kwestionując powództwo tak co do zasady jak i wysokości (odpowiedź na pozew k. 35-36).

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2015 roku powód zawarł ze strona pozwaną umowę autocasco pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 19 grudnia 2015 roku do dnia 18 grudnia 2016 roku, której integralną częścią były OWU C-AC 01/14. Polisa obejmowała serwisowy wariant naprawy pojazdu z sumą ubezpieczenia 121.996 złotych brutto (polisa k. 7).

Zgodnie z § 7 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia należących do klientów indywidualnych, ubezpieczenie można zawrzeć w następujących wariantach mających zastosowanie w stosunku do szkód częściowych:

- 1). wariant kosztorysowy,
- 2). wariant sieć partnerska,
- 3). wariant (...).

Wedle § 26 pkt 2 OWU w przypadku szkody częściowej wysokość odszkodowania - bez względu na wybrany przez Ubezpieczonego warsztat jako miejsce wykonania naprawy, ustalana jest na podstawie faktur za naprawę pojazdu - według uprzednio uzgodnionych z E. Hestia kosztów i sposobu naprawy, z zastosowaniem w wariancie Sieć Partnerska: a). naprawczych norm czasowych zawartych w systemie A., b). średniej stawki za roboczogodzinę ustalonej w oparciu o ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu dokonującego naprawy, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu, nie więcej niż 110 zł (brutto) za 1 roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych, c). cen materiałów zawartych w systemach A. oraz cen części alternatywnych lub w przypadku braku części alternatywnych, do rozliczenia przyjmuje się zawarte w systemie A. ceny części oryginalnych (OWU K. 37-43v).

W dniu 15 marca 2016 roku, w Ł. na skrzyżowaniu ulic: P.

i A., doszło do kolizji samochodów: B. (...) nr rej. (...) i J. (...) -type nr rej. (...). Powód nienależycie obserwował sytuację drogową, nie zastosował się do zasad ruchu obowiązujących w miejscu zdarzenia, nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem J., czym doprowadził do zdarzenia. Na przebieg zdarzenia w tym i sposób zachowania kierujących pojazdami miał wpływ fakt ruchu samochodu o dużych gabarytach (opinia biegłego k. 117-151, kalkulacja kosztów k. 152-197, opinia uzupełniająca k. 250-251, zeznania świadka P. R. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 97 czas elektroniczny 00:58:00 – 01:09:50, zeznania świadka R. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 97-98 czas elektroniczny 01:10:21 – 01:20:41, zeznania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 października 2019 roku, k. 265-266 czas elektroniczny 00:02:51-00:07:39 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 94-95 czas elektroniczny 00:10:34 – 00:30:03).

Na skutek wyżej wskazanego zdarzenia w pojeździe marki B. (...) uszkodzeniu uległy: przedni lewy błotnik, pas przedni, maska, lewy reflektor, prawy reflektor (zeznania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 października 2019 roku, k. 265-266 czas elektroniczny 00:02:51-00:07:39 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 94-95 czas elektroniczny 00:10:34 – 00:30:03).

Przed zdarzeniem pojazd powoda był bezwypadkowy, wszystkie części były oryginalne (zeznania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 października 2019 roku, k. 265-266 czas elektroniczny 00:02:51-00:07:39

w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 94-95 czas elektroniczny 00:10:34 – 00:30:03).

Po zdarzeniu z dnia 15 marca 2016 roku powód, w październiku 2016 roku zlecił naprawę pojazdu (...) P.H.U. w Ł.. Za zakup części do naprawy pojazdu powód zapłacił kwotę 30.453,55 złotych, nadto poniósł koszty naprawy pojazdu w wysokości 5.813,74 złotych, przy przyjęciu stawki roboczogodziny w wysokości 90,00 zł (faktury k. 30-31, k. 32, zeznania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 października 2019 roku, k. 265-266 czas elektroniczny 00:02:51-00:07:39 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 94-95 czas elektroniczny 00:10:34 – 00:30:03).

Koszt naprawy samochodu B. (...) nr rej. (...) po zdarzeniu drogowym w dniu 15 marca 2016 roku przy zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie (...) w roku 2016 (100,00 zł netto) i cen części oryginalnych wyniósłby brutto: 45.268,12 zł. Przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości (90,00 zł netto) i cenach części oryginalnych wyniósłby brutto: 44.954,47 zł. W przypadku zaś naprawy wg. zasad sieci partnerskiej, koszt naprawy przy zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie (...) w roku 2016 (100,00 zł netto) i cen części alternatywnych wyniósłby brutto: 19.202,85 zł, zaś przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości (90,00 zł netto) i cenach części alternatywnych wyniósłby brutto: 18.889,20 zł (opinia biegłego k. 117-151, kalkulacja kosztów k. 152-197, opinia uzupełniająca k. 250-251)

Powód w dniu 22 marca 2016 roku zgłosił szkodę pozwanemu, który decyzją z dnia 21 czerwca 2016 roku odmówił dobrowolnego spełnienia świadczenia twierdząc, iż zdarzenie wywołujące szkodę u powoda nie mogło mieć miejsca w rzeczywistości (okoliczność bezsporna, zgłoszenie szkody k. 10-12, protokół szkody k. 15-16, pismo k. 24, zeznania świadka J. U. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, czas elektroniczny 00:31:51 – 00:55:58 k. 95 - 96).

Pismem z dnia 14 września 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 37.454,39 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. Po ponownej analizie sprawy stanowisko ubezpieczyciela nie uległo zmianie (wezwanie do zapłaty k. 25-26, pismo k. 28-29)

Powód nie był osobą podejrzaną, podejrzanym ani oskarżonym w toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto – W. w P.. Nie był również przesłuchiwany w charakterze świadka (zeznania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 października 2019 roku, k. 265-266 czas elektroniczny 00:02:51-00:07:39 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 25 maja 2017 roku, k. 94-95 czas elektroniczny 00:10:34 – 00:30:03).

Zdarzenie z dnia 15 marca 2016 roku nie było efektem celowego działania uczestników kolizji (opinia biegłego k. 117-151, kalkulacja kosztów k. 152-197, opinia uzupełniająca k. 250-251).

Strona pozwana odebrała odpis pozwu w dniu 28 listopada 2016 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru k.167).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, depozycjach świadków, zeznaniach powoda oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i mechaniki samochodowej, na okoliczność ustalenia czy do wskazywanych przez powoda uszkodzeń pojazdu mogło dojść w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia z dnia 15 marca 2016 roku i w jakim zakresie, kto ponosi odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie, a także jaki jest ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda, przy uwzględnieniu łączącej strony umowy

autocasco. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawiera pełne, fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu, zarzutów, pytań pełnomocnika powoda. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Ostatecznie opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony, jak również nie żądano jej dalszego uzupełnienia. Biegły jednoznacznie wypowiedział się tak na temat wysokości ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, dokonując kalkulacji kosztów naprawy, przy użyciu części oryginalnych, jak i przy użyciu części alternatywnych. Nadto biegły jednoznacznie wypowiedział się, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż kolizja z dnia 15 marca 2016 roku była celowym działaniem uczestników ruchu drogowego, zaś uszkodzenia powstałe tak w pojeździe powoda jak i w pojeździe J., mogły powstać na skutek zdarzenia z dnia 15 marca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, na wynikająca z treści art. 353¹ k.c. zasadę swobody umów, która przewiduje, iż strony kontraktu uprawnione są do ułożenia stosunku prawnego według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W przypadku roszczenia wynikającego z kontraktu, każdorazowo pierwszeństwo mają, więc postanowienia umowne.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 15 marca 2016 roku, jest przyjęcie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco oraz przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z § 2 pkt 1 powyższego przepisu, przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Określony w umowie ubezpieczenia wypadek zwykle jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, następującym niezależnie od woli ubezpieczającego, jego zakres jest definiowany przez strony w ramach obowiązującej zasady swobody umów i wskazuje na zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ramach zawartej umowy ubezpieczenia. Zgodnie z przepisem art. 812 § 1 i 2 k.c., przed zawarciem umowy ubezpieczenia zakład ubezpieczeń obowiązany jest doręczyć ubezpieczającemu tekst ogólnych warunków ubezpieczenia, które określają m.in. sposób ustalania wysokości szkody oraz warunki wypłaty odszkodowania.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. z 2005 roku, poz. 1844), obowiązującym w dacie zawarcia przez powoda umowy, ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny. Wedle art. 16 powołanej ustawy ogólne warunki ubezpieczenia określają w szczególności: rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot; warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują; prawa i obowiązki stron umowy ubezpieczenia; zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń; sposób ustalania rozmiaru szkody - przy ubezpieczeniach majątkowych; sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad przewidzianych w przepisach prawa; sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej; metodę i sposób indeksacji składek ubezpieczeniowych, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują indeksację składek; tryb i warunki dokonania zmiany umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony; przesłanki, sposób oraz termin wypowiedzenia umowy ubezpieczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość, a także przesłanki, sposób oraz termin wystąpienia z umowy ubezpieczenia grupowego; termin i sposób odstąpienia od umowy ubezpieczenia.

Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy

szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiązą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, zważyć należy, iż powoda ze stroną pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia majątkowego obejmująca, między innymi, ubezpieczenie pojazdu mechanicznego - autocasco na okres od dnia 19 grudnia 2015 roku do dnia 18 grudnia 2016 roku, której integralną częścią były ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia należących do klientów indywidualnych - OWU C-AC 01/14. Przywołana umowa obejmowała serwisowy wariant naprawy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powodowi w związku z powstałą szkodą, wobec braku wykazania przez stronę pozwaną, że działanie powoda biorącego udział w kolizji z dnia 15 marca 2016 roku, było celowe, umyślne, należne było odszkodowanie. Przy czym jego wysokość winna zostać ustalona na podstawie postanowień umownych obowiązujących strony. Powód zlecił naprawę pojazdu zakładowi (...)P.H.U. w Ł., który to nie jest autoryzowaną stacją obsługi, zatem wysokość odszkodowania przysługująca powodowi winna zostać ustalona według przesłanek zakreślonych §26 pkt 2 OWU C-AC 01/14, stanowiących integralną część łączącej strony umowy ubezpieczenia. Tym samym koszty naprawy winny zostać ustalone przy przyjęciu naprawczych norm czasowych zawartych w systemie A., średniej stawki za roboczogodzinę ustalonej w oparciu o ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu dokonującego naprawy, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu, nie wyższej niż 110 zł (brutto) za 1 roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych, oraz cen materiałów zawartych w systemach A. oraz cen części alternatywnych lub w przypadku braku części alternatywnych, do rozliczenia przyjmuje się zawarte w systemie A. ceny części oryginalnych. Mając na względzie tak zakreślone zasady wyliczenia odszkodowania, biegły ustalił, iż ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę tak jak to wskazała strona powodowa i zostało ujęte na złożonej do akt sprawy fakturze - (90,00 zł netto) i cenach części alternatywnych wynosił 18.889,20 zł brutto. Taka też kwota została zasadzona na rzecz powoda w punkcie pierwszym orzeczenia. Tym samym w pozostałym zakresie powództwo powoda podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Biegły dokonując wyliczenia uzasadnionych kosztów naprawy posłużył się cenami części alternatywnych, co świadczy o ich dostępności na datę naprawy pojazdu. Tylko bowiem w sytuacji braku części alternatywnych, do wyliczenia wysokości kosztów naprawy, zgodnie z założeniami łączącej strony umowy, możliwym było posłużenie się częściami oryginalnymi. Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu należne powodowi odszkodowanie wyraża się kwotą 18.889,20 zł.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 k.c. i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W tym miejscu wskazać należy, iż wedle § 26 pkt 2 OWU w przypadku szkody częściowej wysokość odszkodowania - bez względu na wybrany przez Ubezpieczonego warsztat jako miejsce wykonania naprawy, ustalana jest na podstawie faktur za naprawę pojazdu.

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 22 marca 2016 roku, jednakże do zgłoszenia nie zostały załączone faktury za naprawę pojazdu, co uniemożliwiło stronie pozwanej weryfikację kosztów naprawy. Powód pojazd naprawił w październiku 2016 roku, zaś faktury obrazujące koszty naprawy zostały załączone dopiero do pozwu, a zatem, w ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, odsetki od należnego powodowi odszkodowania winny być liczone od dnia 29 listopada 2016 roku, a zatem od następnego dnia po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu w przedmiotowej sprawie. Tym samym żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2016 roku, nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, co skutkuje jego oddaleniem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., rozliczając je stosunkowo. Powód żądał kwoty 42.077,18 zł, zasadzona na jego rzecz kwota 18.889,20 zł, stanowi ok. 45 % dochodzonego roszczenia. Na koszty procesu w kwocie 7.960,26 zł poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 2.104 zł, wykorzystane zaliczki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 800 zł i 256,26 zł

oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4.800 zł. O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda Sąd orzekł w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800). Natomiast strona pozwana poniosła koszty procesu w wysokości 5.617 zł, w tym koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 4.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 800 zł. O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego sąd orzekł w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804). Łączne koszty procesu wyrażają się kwotą 13.577,26 zł. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 492,76 zł uwzględnia procent w jakim powód wygrał sprawę i stanowi różnicę pomiędzy kosztami należnymi a poniesionymi.

Jednocześnie w punkcie 4 wyroku Sąd zamieścił rozstrzygnięcie w przedmiocie rozliczenia kosztów wynagrodzenia biegłego. Mając na względzie, iż strona powodowa uiściła zaliczkę w kwocie 300 złotych z której w toku postępowania sądowego wydatkowana została jedynie kwota 256,26 złotych, na podstawie art. 84 ust 2 w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025), Sąd nakazał zwrócić na rzecz powoda kwotę 43,74 złotych tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.